

РЕШЕНИЕ

№ 580

гр. Пловдив, 21.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 3-ТИ ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на седми декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Георги В. Чамбов

Членове: Емил Люб. Митев
Антония К. Роглева

при участието на секретаря Нели Б. Богданова
като разгледа докладваното от Антония К. Роглева Въззивно търговско дело
№ 20225001000618 по описа за 2022 година

С решение № 260149/07.06.22 г., постановено по т.д. № 797/19 г. по описа на П. окръжен съд, са ОТМЕНЕНИ като незаконосъобразни и противоречащи на Устава всички решения, взети на Общо събрание на членовете на СДРУЖЕНИЕ „О.Н.О.К.Б.“ БУЛСТАТ ***** на 31.08.2019 г. както следва:

-освобождаване на П. П. от длъжностите касиер и главен секретар;

-избор на нов касиер В.М.

-упълномощава се Управителния съвет на Сдружение „О.Н.О.К.Б.“ с единодушно свое решение да определи субект/и за партньорство и/или сътрудничество, както и формата за партньорство и/или сътрудничество за хармонизация на развълнатата документация с нормите на Международната киноложка федерация и Световния съюз на Обединенията за немски овчарски кучета;

-прием на Т.Д. за член;

-препоръчва се на Управителния съвет плащанията към Сдружение „О.Н.О.К.Б.“ да се извършват чрез банковата сметка на организацията; обсъжда се поведението на М. А., П. П., М.В. и И. Т. и го определя като неприемливо, противоуставно и противоречащо на интересите на Сдружение „О.Н.О.К.Б.“ и на другарския дух.

СДРУЖЕНИЕ „О.Н.О.К.Б.“ БУЛСТАТ ***** е осъдено да заплати на М. Н. А., ЕГН ***** и П. Д. П., ЕГН сумата 80 лв /осемдесет лева/ разноси по делото.

Решението е постановено при участие на В. А. Д. ЕГН ***** встъпил в процеса при условията на чл.218 ГПК като трето лице – помагач на СДРУЖЕНИЕ „О.Н.О.К.Б.“.

Въззивна жалба против горното решение е подадена от В. А. Д.. Жалбоподателят счита решението за недопустимо, незаконосъобразно и постановено при допуснати съществени нарушения на процесуалния закон и в противоречие с трайно установена съдебна практика. Моли решението да бъде отменено изцяло и вместо него се постанови друго, с което предявените от М. Н. А. и П. Д. П. искове за отмяна на решенията на общото събрание на сдружението от 31.08.2019 г. да бъдат отхвърлени изцяло. Претендира присъждане на разноси за настоящето производство.

Въззиваемите страни М. Н. А. и П. Д. П. оспорват жалбата като неоснователна и молят първоинстанционното решение да бъде оставено в сила като правилно и законосъобразно.

Въззиваемата страна СДРУЖЕНИЕ „О.Н.О.К.Б.“, понастоящем представлявано от В. Д. - председател на УС, изразява становище за основателност на жалбата.

Пловдивският апелативен съд, след преценка на събраните доказателства по делото, във връзка с изложените оплаквания и възражения на страните, приема за установено следното:

Съдът е бил сезиран със субективно съединени иски, предявени от М. Н. А. и П. Д. П. против Сдружение „О.Н.О.К.Б.“ с правна квалификация чл.25, ал.4 ЗЮЛНЦ за отмяна на решения, взети от Общо събрание на сдружението, проведено на 31.08.2019 г.

По допустимостта на решението:

На първо място, във въззивната жалба се поддържат оплаквания, че така предявените иски са недопустими, респ. е недопустимо и решението, с което същите са разгледани и отхвърлени по същество. Излагат се съображения, че искът по чл. 25, ал.4 вр. ал.6 от ЗЮЛНЦ е конститутивен и е предназначен да осигури защита на членствените права на ищеца в случай на нарушаването им с незаконосъобразни или противоуставни решения на общото събрание на СНЦ, поради което съществуването на правото на иск, от което зависи и активната процесуалноправна легитимация в производството по чл. 25, ал.4 от ЗЮЛНЦ, предполага ищецът да е бил носител на накърненото членствено право към датата на вземане на оспореното пред съда решение. В тази връзка сочи, че искът по чл. 25, ал.4 от ЗЮЛНЦ е за защита на индивидуално право на членство и на индивидуални членствени права на всеки един член на СНЦ. В случая исквата молба била подадена съвместно от сочещите се като членове на сдружението М. Н. А. и П. Д. П., като в исквата молба било посочено, че са налице нарушения на чл. 24 и чл. 25 от устава, водещи до нередовно свикване на общото събрание, което пречатствало упражняването на правото на всеки член от сдружението да участва и гласува на събранието. В тази връзка жалбоподателят счита, че с конкретната искова молба се търси колективна защита на членствени права на всички членове на сдружението, каквато нормата на чл. 25, ал.4 вр. ал. 6 от ЗЮЛНЦ не урежда, респ. че в случая липсва законово признат правен интерес от провеждането по съдебен ред на колективна искова защита срещу решенията на процесното общо събрание.

Настоящият въззивен състав на ПАС счита тези оплаквания за неоснователни. Ищите безспорно са членове на СДРУЖЕНИЕ „О.Н.О.К.Б.“,

както към датата на провеждане на общото събрание от 31.08.2019, така и в хода на производството и към настоящия момент и това им качество не е било спорно по делото. Като членове на сдружението всеки един от тях има правото по чл. 25, ал. 6 от ЗЮЛНЦ да оспори пред съд решения на общото събрание като незаконосъобразни и противоречащи на устава, като няма процесуална пречка двама членове на сдружението да съединят субективно предявените от тях искове, какъвто е и настоящият случай. Няма основание да се сподели становището, че се търси колективна защита на колективни права, в какъвто смисъл са доводите на жалбоподателя. Обстоятелството, че в исковата молба е посочено, че твърдяните нарушения в процедурата по свикване нарушава правото на всеки член на сдружението да участва и гласува на събранието, не означава, че ищците са предявили чужди права, на други членове на сдружението и че не търсят защита на собствените си индивидуални членствени права.

Като неоснователно се преценява и оплакването за недопустимост на обжалваното решение поради това че в случая се целял недопустим съдебен контрол върху решение на управителния съвет за свикване на общото събрание, тъй като това решение не било оспорено пред върховния орган на сдружението по реда на чл. 25, ал.5 от ЗЮЛНЦ. Сочи, че съобразно устава компетентността да вземе решение за свикване на общо събрание е именно на управителния съвет, а в исковата молба се оспорвало като взето в нарушение на устава именно такова решение, което обаче предварително не било оспорено по реда на чл. 25, ал.5 от ЗЮЛНЦ.

При прочит на исковата молба се установява, че твърденията на ищците действително са за нарушаване на цитирани разпоредби на чл. 24 и 25 от Устава на СНЦ, като се твърди, че ищците са били двама от членовете на управителния орган и същите категорично заявяват, че не са присъствали, обсъждали и участвали в заседание на УС за свикване на общо събрание на дата 31.08.19 г., още по-малко с взетите решения за дневен ред, посочени в протокола; считат, че проведеното заседание, ако изобщо е имало такова, за свикване на ОС, е взето еднолично в нарушение на устава на сдружението. Т.е. твърдението на ищците, че въобще няма взето решение от УС за свикване на общо събрание, а ако има такова решение, то е взето еднолично от

председателя на сдружението в нарушение на устава.

Твърдението, че е налице редовно взето решение на Управителния съвет, е въведено от третото лице – помагач В. Д., който е ангажирал и доказателства в тази връзка.

Доказателствената тежест да установи наличието на такова решение на управителния орган тежи върху страната, която е направила съответното твърдение – случая встъпилият като трето лице – помагач В. Д.. Освен това, с оглед наведените основания за оспорване на взетите решения от общото събрание, проведено на 31.08.19 г., съдът дължи преценка на законосъобразността на процедурата по свикване с оглед липсата решение на УС, респ. ако се установи, че такова е налице, се дължи преценка и на редовността на това решение на УС с оглед съответствието му със закона и устава. В случая не се търси съдебна защита срещу решение на управителния съвет / в исковата молба се твърди, че такова решение въобще липсва/, а срещу решения на общото събрание на сдружението при наведени твърдения за нарушения при свикването, по които съдът дължи произнасяне по същество.

Основателно е оплакването по т.І.3 от въззивната жалба, че в обжалваното решение съдът е коментирал основание за незаконосъобразност и противоречие с устава, което не е било въведено с исковата молба, а именно: прието е, *„непосочването в поканата за провеждане на ОС по чия инициатива се свиква общото събрание опорочава поканата поради неспазване на чл. 26 от Устава на СНЦ, което рефлектира върху процедурата по свикване на общото събрание, което също е основание за отмяна на взетите решения“*. При разглеждането на иска по чл. 25, ал.6 вр. ал. 4 от ЗЮЛНЦ съдът е обвързан от основанията за незаконосъобразност и противоречие с устава, посочени в исковата молба, като не дължи служебна проверка извън тези основания, а и такава е недопустима с оглед диспозитивното начало в гражданския процес. В исковата молба няма наведени твърдения и оплаквания във връзка с оформяне на поканата и нарушаване на чл. 26 от устава, поради което произнасянето в тази връзка се явява недопустимо.

Констатираното обаче засяга единствено посочената част от

решението, касаеща чл. 26 от устава. Това не обуславя недопустимост на решението в неговата цялост, тъй като в останалата си част решението дава отговор на основанията по исковата молба, така както са предявени, при спазване на диспозитивния принцип.

Следва да се отбележи, че предявяването на иск по чл. 25, ал.6 вр. ал. 4 от ЗЮЛНЦ е допустимо в преклузивния срок, посочен в законовата норма – едномесечен срок от узнаване на оспорваните решения на общото събрание. При това положение е недопустимо след изтичане на този срок да бъдат навеждани нови основания за отмяна, включително и с допълнителната искова молба, след като същата се подава след изтичане на преклузивния срок /какъвто е и настоящият случай/. Исковата молба е предявена на 19.09.19 г., към който момент ишците вече са узнали за атакуваните от тях решения. Допълнителна искова молба е предявена на 6.12.19 г., към който момент преклузивният едномесечен срок вече е изтекъл. Т.е. към този момент е преклудирано правото на ишците да посочват нови основания за отмяна на атакуваните решения на общото събрание поради незаконосъобразност или противоречие с устава, респ. наведените такива основания с допълнителната искова молба е недопустимо да бъдат разглеждани по същество.

Предвид посоченото съставът на ПАС приема, че не е налице основание за обезсилване на обжалваното решение поради недопустимост на същото на нито едно от посочените в жалбата оплаквания.

По основателността на въззивната жалба:

Съображенията, развити от жалбоподателя в т. II.1 от въззивната жалба, не следва да се разглеждат. Същите касаят съдържанието на поканата и спазването на чл. 26 от устава на сдружението, което както бе посочено по-горе, излиза извън предмета на делото съобразно наведените в исковата молба основания за незаконосъобразност и противоречие с устава.

Доводите по т. II. 2 от въззивната жалба касаят обстоятелството, че в хода на първоинстанционното производство е

констатирано от съда, че като представител на сдружението е бил вписан К.Г.М., чийто избор като председател на управителния съвет е бил оспорен пред съда, като е бил отменен с цитирани съдебни решения. При това положение жалбоподателят счита, че направените изявления от К.М. от името на ответното сдружение, включително направено признание на иска, не представляват надлежни процесуални действия; счита, че съдът е следвало да спре производството по делото до приключване с влязъл в сила съдебен акт на съдебното производство по оспорване решенията на общото събрание на сдружението, с което К.М. е избран за председател на управителния съвет, съответно представляващ сдружението, с оглед окончателното изясняване на въпроса кой е надлежният представител на сдружението.

В тази връзка се констатира при служебна справка в ТРРЮЛНЦ, че лицето К.М. е вписан като представляващ сдружението на 07.10.2019 г. въз основа на решения на общо събрание на членовете от 29.09.19 г., с което В. Д. е бил освободен като председател на сдружението, съответно като такъв е избран К.М..

Тези решения са били атакувани по съдебен ред, като с решение № 124/2.3.20 г. по т.д. № 853/19 г. на ПОС са отменени като незаконосъобразни. Решението на ПОС е потвърдено с решение № 39/28.06.21 г. по т.д. № 237/21 г. на Апелативен съд П., което не е допуснато до касационно обжалване с определение № 50574/3.11.22 г. на ВКС, ТК, II о.

Въз основа на влязлото в сила съдебно решение за отмяна на решенията на общото събрание от 29.09.19 г. и постановеното заличаване вписването, извършено на 7.10.19 г., на посочените обстоятелства в ТРРЮЛНЦ по партидата на сдружението, на 18.11.22 г. В. Д. отново е вписан като представляващ сдружението.

Т.е. в периода 7.10.19 г. – 17.11.22 г. в ТРРЮЛНЦ като представляващ сдружението е вписано лицето К.М.. Вписването му като представляващ е настъпило в хода на производството по прецесната искова молба вх. № 27432/19.09.19 г. и правилно е било отчетено от първоинстанционния съд, който е постановил извършване на размяна на книжа със сдружението именно чрез това лице. Обстоятелството, че е налице висящ съдебен спор по отношение законосъобразността на решенията, с които лицето е избрано за председател и представляващ сдружението, не

представлява основание за спиране на производството по смисъла на чл. 229, ал.1, т.4 от ГПК. Хипотеза по посочения законов текст е налице, когато е налице връзка между делата, състояща се в обективна зависимост между две спорни правоотношения в съотношение на обуславящо и обусловено, която винаги е конкретно съществуваща, безспорно установена, пряко касае допустимостта или основателността на иска по обусловеното дело и поради това не предполага различия в преценките на съда по двете дела, в какъвто смисъл е и константната съдебна практика на ВКС. Висящността на един съдебен спор препятства развитието на друг съдебен спор само ако първият е преюдициален спрямо втория. В случая такава преюдициалност липсва. Заличаването на вписването прекратява занапред действието на вписването съгласно чл. 8 от ЗТРРЮЛНЦ. В случая до заличаване вписването на лицето К.М., осъществено на 18.11.22 г., същият е бил надлежен представител на сдружението съобразно съществуващото вписване в регистъра. Освен това обжалваното решение не се основава на направеното от това лице признание на иска, а съдът е изложил самостоятелни мотиви относно наведените в исковата молба твърдения. Обстоятелството, че в исковата молба като представляващ е посочен именно В. Д., кореспондира с вписванията в регистъра, тъй като към датата на предявяването на исковата молба – 19.09.19 г. именно В. Д. е вписан като представляващ, т.е. това обстоятелство не означава „липса на убеденост у ищците за това кой е представляващ сдружението“, в какъвто смисъл се излагат доводи в т. II.2.2 от въззивната жалба.

Съгласно регламентацията на чл. 24 и 25 от Устава на сдружението общо събрание на членовете се свиква с решение на управителния съвет. Неоснователни са доводите във въззивната жалба, че посочените текстове от устава са приложими само към свикването на редовното годишно събрание на сдружението, респ. в случая са неприложими, тъй като процесното общо събрание не е такова. Според чл. 24, ал.1, изр. първо от устава *общото събрание се свиква на заседание на УС поне веднъж годишно*. Съгласно чл. 25 от устава *инициатива по свикването му има УС; една трета от членовете на сдружението могат да поискат УС да свика ОС и ако той не отправи писмена покана в месечен срок от датата на писменото поискване, събранието се свиква от съда по седалището по*

писмено искане на заинтересованите членове или натоварено от тях лица.

Посочената регламентация е относима за всяко общо събрание, като за свикването му е необходимо решение на УС, независимо от това дали става по инициатива на самия УС или по искане на една трета от членовете на сдружението.

Жалбоподателят се позовава и на чл. 51, ал.1 от устава, според който *извънредно общото събрание освен на предвиденото задължително годишно събрание, по поръчение на председателството, може да се свика от Председателя на заседание, ако необходимостта го налага.* Във връзка с този текст счита, че и председателят има правомощие да свика извънредно общо събрание, пропусайки обаче изискването на същия текст, че това следва да стане по поръчение на председателството /управителния съвет. Наличието на такова поръчение следва да е свързано с обективизирана воля на управителния съвет за свикване на извънредно общо събрание при необходимост за това, а такава воля може да бъде обективизирана единствено при провеждане на редовно заседание на управителния съвет, при което да е взето решение в тази насока. Т.е. този текст не предвижда правомощие на председателя да свиква по своя инициатива извънредно общо събрание, което същият да може да упражни еднолично и независимо от решенията на управителния съвет.

Жалбоподателят се е позовал на наличие на редовно взето решение на Управителния съвет, взето на присъствени заседания на УС на 25, 26 и 27.07.2019 г., за които сочи, че са проведени в съответствие с чл. 39 от Устава и за които бил съставен протокол от председателстващия заседанията съгласно чл. 32, ал.3 от ЗЮЛНЦ, според който *присъстващо е и лице, с което има двустранна телефонна или друга връзка, гарантираща установяването на самоличността му и позволяваща участието му в обсъждането и вземането на решения; гласуването на този член се удостоверява в протокола от председателстващия заседанието.* Същият текст е възпроизведен и в чл. 39, ал.1 от Устава на сдружението. Наведени са доводи, че заседанията на посочените дати са били редовни, тъй като са проведени с участието на повече от половината негови членове.

В тази връзка е представен е препис – извлечение от

неприсъствени заседания на УС на ОНОК, проведени на 25, 26 и 27.07.2019 г. /л. 140- 141 от първоинстанционното дело/, в който е отразено, че се наложило допълнително обсъждане на детайли по свикване на общо събрание на ОНОК, като за удобство заседанията на УС се провеждат по телефона съгласно чл. 32, ал.3 от ЗЮЛНЦ и чл. 39 от Устава; писмени материали са изпратени по телефона чрез VIBER; г-жа М. А. не изразява несъгласие по основната цел на Общото събрание – освобождаването на г-н П. от заеманите от него длъжности, като предлага редакция само за една от второстепенните точки от дневния ред, но тъй като не мотивира предложението си с релевантни аргументи, то не е прието; в резултат е изготвено съобщение – покана за свикване на ОС на сдружението на 31.08.2019 г. с посочения дневен ред.

Представена е и кореспонденция по VIBER с М. А. – л. 147 – л. 151 от първоинстанционното дело.

Посочените писмени доказателства са представени към становището на третото лице – помагач в открито съдебно заседание на 28.05.21 г.

След преглед на представената кореспонденция по VIBER настоящият състав намира, че същата не може да бъде отнесена към точките по поканата, обективизирана в представения препис от протокол. Напр. налице е съобщение от 25.7. от М. К.– „мисля *т. 6* от протокола да остане в същия вид“, но в поканата, обективизирана в протокола, няма т. 6, а посоченият дневен ред се изчерпва в по-малко точки – от първа до пета. От 26.7.19 е налице съобщение от В. Д., според което същият свиква заседание на управителния съвет на дата 27.7.19 /събота/, на бул. „М.“ ** /партер/, в П. във връзка с въпросите, поставени в същото съобщение – т.е. свиква се присъствено заседание на управителния съвет. При това положение тази кореспонденция по VIBER, макар и неоспорена от противните страни, се явява изцяло ирелеватна към конкретния правен спор по делото.

Що се отнася до представения препис – извлечение от протокол от заседания на УС на 25, 26 и 27.07.2019 г., въззивният състав намира, че същият не представлява от външна страна редовен документ, удостоверяващ редовното провеждане на заседания на УС на посочените дати. Протоколът от заседание на управителния орган следва да съдържа

информация за това кои са участващите лично членове, с кои се установява телефонна връзка, какъв е дневният ред, при който се провежда събранието, какво е гласуването, как е осъществено, какъв е респ. резултатът от гласуването по всяка една от точките по дневния ред. Доколкото се касае за заседания на три дати, следва да е налице такава информация по отношение на отделните заседания на всяка една от трите дати. Споделят се мотивите на първоинстанционния съд, че посочването на присъствалите на заседанието на УС членове е необходимо, за да се направи преценка за наличието на кворум, което е предпоставка за редовното провеждане на заседанието на УС и вземането на решения съобразно правилата на чл. 39 от Устава. Посочването на резултата от гласуването и взетите решения също е необходимо, за да се направи преценка за валидното вземане на съответните решения. В случая в представения препис – извлечение от протокол такива данни няма. При наличие на тези недостатъци се споделя крайният извод, че не е взето надлежно решение на УС за свикване на общо събрание на 31.08.19 г. при съответния дневен ред, което рефлектира и върху законосъобразността на взетите от общото събрание решения, тъй като е опорочена процедурата по свикване на общото събрание, регламентирана по чл. 24 и 25 от Устава на сдружението, което представлява основание за тяхната отмяна.

Предвид посоченото ПАС намира, че обжалваното решение следва да бъде оставено в сила като законосъобразно и обосновано съобразно събраните по делото доказателства.

За разноските:

От въззиваемите страни претенции за разноси не са направена и такива не се присъждат.

Предвид изложеното съдът

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 260149/07.06.22 г., постановено по т.д. № 797/19 г. по описа на П. окръжен съд.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВКС в
едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____